

דרכי חיים היה כסף. היתה נערה

לאחר נשואיו עלק סימה, קיבל נתן לידי (32) מהוריו חלקת ארמה, שערכה כ-12 אלף לירות, מאדמותיהם שבזיכרון-יעקוב. חמש שנים חי הזוג עם שלושת ילדיהם ובאשר רב, בדירת הריו של נתן. לפני כשנה וחצי פגש נתן בצעירה נאה בת 21, מחפציבה. היחסים בין השניים התפתחו במהירות לאהבה לוחסת. הוא החל מזניח את אשתו, נעדר מן הבית ימים שלמים. תקופה ארוכה התגורר בביתה של הצעירה, כשהוא מבטיח להוריה להתגרש מ-אשתו ולשאט את בתם לאשה.

משנה קו — משנה מזל. הפרשה כולה נתגלתה לפני שנה, כאשר ראה אותו אביו מהלך חבוק עם נערה צעירה, ברחובה הראשי של חדרה. הוא הוועם סילק את הבן מן הבית. נתן עבר לגור עם משפחתו בבית שכור, באותו רחוב.

א- הבו נפנוי מיעדו זה של האב היליט

סימה זידיני
ארוחת בוקר במיטה

לנקום. היא מכר את אדמותיו, מתנת אביו, והחל לבלות עם ידידתו במלונות מפוארים, בבארים יקרים ובמסעדות לאוני טעם. הוא נהג הפקרות גמורה בכספו וכל אשר חשקו בו הנשים — קנו.

אחת ההנאות האהובות עליהם היתה: ל-גור במלון שרתון בתל-אביב ולקבל את ארוחת-הבוקר למיטה. כעבור חודש של בילויים אינטנסיביים מעין אלה, עבר כל כספו של נתן לכיסו אחרים.

כל א תו זמן לא קיבלו ממנו אשתו ה-חוקית וילדיו אפילו פרוטה שחוקה, נאלצו לחיות במתכונת סעד. סימה הגישה בקשה לגט. אולם הדיון בבקשתה נדחה לחודשים מספר, תוך תקווה שהזוג יתפייס.

ואכן, הזמן (וחוסר הכסף) עשי את של-הם. נתן המרושש החל עובד כנהג שכיר במונית, ידחק בקו שבין תל-אביב לבין עיר הפרשות האינטימיות: רחובות. נראה כי המשיכה היתה רבה, כי היא שכר שם חדר — בו גר לבד, כי ידידתו נטשה אותו יחד עם הכסף.

השבוע השתולל נתן לעלות על קו חדש — קי רחובות-זכרון-יעקוב. אם יצליח ב- כך, יתכן שאשתו תבטל את בקשת-הגט.

נשואים פנימיים

חום אילת לא השפיע עליו ומכיתו ש-עבודה היתה שם בשפע, החליט יצחק צי-טאייט (27) שלא לגור עם הוריו בשכונת-התקווה, ירד לאילת והחל עובד כפועל בניין.

באחד הימים, כאשר בא הביתה לחופשה קצרה, פגש בבית סבתו המתגוררת באותו רחוב, את דודתו דוריס ריחנה (27). דוריס הייתה נשואה להתגוררה עם ארבעת ילדיה בירושלים. אילת עובדה זו לא מנעה ממנה לצאת לבלות עם יצחק בעת שהותו בתל-אביב.

זו בושה למשפחה. הכל התנהל על הצד הטוב ביותר, עד שנודע הדבר ל-אחיו של יצחק, יעקוב. הוא תפס את יצחק ודוריס ברחוב, איים עליהם שיפסיקו לצאת יחד. "זה בושה למשפחה", אמר לו, "שבן-אחות יצא עם דודה שלו."

אולם מאומה לא הועיל. השניים התאהבו ממש זה בזה. כעבור זמן קצר התגרשה דוריס מבעלה ונסעה עם יצחק לאילת. נזקק להגנת כבוד המשפחה, מיהר יעקוב לאילת, הזהיר שוב את אחיו שלא יעז להתחתן עם דודתו. משסרב יצחק לשמוע לעצתו, עבר יעקוב בין כל בתי-הקפה ומקומות השעשור עים בהם נהג יצחק לבלות, סיפר לכולם מי היא אהבתו של אחיו. לאחר מכן, כש-חזר לתל-אביב, ניגש לרבנות וזו העבירה הודעה לכל רבניה כי דוריס ויצחק אסור-רים זה לזה.

אה, בת, נכד, בת. זמן קצר יכול היה יעקוב לגיח בכסחון כי כבוד המשפחה לא יחולל. השבוע שמע כי אחיו ודודתו מתכוונים לעזוב את הארץ על מנת להינשא. הוא פנה כדי לסבתו, ביקש ממנה לשכנע את השניים שיחזרו בהם מהחלטתם.

אך הסבתא לא היתה מוכנה לסתות מעק-רונות המסורת המשפחתית. "מה יש בזה", הסיכרה לו. "כמו שחיתתני את אחי-אבך, עם בתי-אמך, אני גם יכולה לחתן את נכדי-אחייך עם בתי הקטנה-דודתו."

תולדות

שתי פנים למשרד

באיזו מידה יכול משרד הפנים לשמש אינטנסיביה משפטית עצמאית? זו תהיה ה-השאלה העיקרית שתועלה בפני בית-המשפט הגבוה-לצדק שייתכנס, מיד לאחר הפגרה, כדי לדון בבקשת הצו-על-תנאי של הנרייטה פונק שלזינגר.

הנרייטה, נוצרייה לידת בלגיה, הגיעה ל-ארץ כומרת, התאהבה ביהודי ישראלי. מאחר והרבנות סרבה לגיירה, נסעו השניים לקפ-ריסין ולאחר שנישאו בנשואים אזרחיים, שונה דרכונה על-ידי הקונסול הבלגי ב-מקום, שרשם בו את מצבה המשפחתי ה-חדש (העולם הזה 1286).

צעד מוזר. הנרייטה ובעלה ישראל חזרו ארצה כדי לשנות את תעודות הזהות שלהם. פקידות המשרד התל-אביבי לא הת-מצאו כנראה בחוקי רישום הנשואין, רשפו לישראל את נשואיו האזרחיים בתעודה. רק לאחר יומיים הרגישו בטעות, הועיקו את ישראל על מנת להסביר לו כי החוק מכיר ב-נשואין אזרחיים רק לגבי אנשים שנישאו בהיותם נתיני ארץ שהכירה בנשואין אלה, שאינם קיימים במדינת ישראל. א לם ישראל סרב להחזיר את התעודה לחוקין.

או עשה משרד-הפנים צעד מוזר. הוא הודיע להנרייטה כי לא יעניק לה תעודת-זהות ואף לא יכיר בנשואיה האזרחיים. היה זה צעד מוזר, כי נשואיה של הנרייטה, כאזרחית בלגית, הם כשרים בהחלט.

מי מחליט? השבוע התקבלה במשרדו של עורך-הדין יוסף בן-מנשה תשובתו של משרד-הפנים לצו-על-תנאי שביקשה הנרייטה. היה זה אוסף של טענות מתחמקות, שנגעו רובן לעניין הרישום הבלתי-חוקי שנעשה בתעודתו של ישראל, למרות שבקשת הצו הגושה על-ידי הנרייטה.

בן-מנשה החליט לא להסתפק בתשובה זו. עם תחילת הדיון, הוא עומד לרש מן המשיבים למסור הצהרה נגדית שבבועה על מנת שיוכל לחקרה ולקבל תמונה כיצד מחליט משרד-הפנים למי יש להעניק אישור נשואין חוקי — ולמי לא.

הווי

לאטיילאט ובוזהירות: בחיפה הגיעו עשרת נהגים במכוניותיהם לטקס חלוקת תעודות נהג זהיה, חסמו את הרחוב ב-פקקי ננועה, אילצו את קצין המשטרה פיסר לנדוא לרדת ממכוניתו, להשליט סדר . . . **הפורץ המוילד:** בבאר-שבע, הועיק בעל-חנות את המשטרה, בטענה כי חנותו נפרצה, הופתע כאשר גילה המומחה המשטרה כי הפורץ שפיוז את החפצים בעירובייה על ריצפת חנותו היה חתולו של בעל המספרה הסמוכה. . . **שיני בינה:** ביפו, התרעם צעיר על מלצר ש-הפריז בחשבון, היכהו ושבד אתים משנינו, נקנס על-ידי השופט בסכום של 100 לירות עבור כל שן ששבר . . . **גא מרוב-שך ולא מועוקצן:** בתל-אביב, התקבל ב-משרד מטה-הכנסה מכתב, שחזר בצרוף הערה "המוען מסרב לקבל", הכיל בתוכו 400 לירות שהוזרו לאורח הכפרשימס . . . **עבירה גזרת עבירה:** ב-אשקלון, הובא גושם בפני השופט בתיק פלילי, תקף את החובע, גרם לפתיחת תיק נוסף נגדו, נשפט בשלישית כאשר תקף את השוטרים בעת גזר-הדין בתיקו השני.

אי מכיר את הרב עם השריד? רפאל הלפרין חוזר לזירה עם

מהלומות

למען המלון

לדבר על שם המלון, שנהנה אז משיא הפופולריות — אכסודוס.

אלא שקרה אז. לפני שיהודי אמריקה עמדו לחסוף את המניות, התברר להלפרין, כי לפי החוק האמריקאי, חייבת כל חברה המפיצה מניות בין יותר מ-5 אנשים, לקבל אישור מוקדם מטעם גוף ממשלתי, הנקרא אס.א.י. גוף זה עורך חקירה מקיפה על טיב האנשים המוכרים את המניות ועל טיב העסק שהם מציעים, כדי למנוע הונ-את הציבור.

הלפרין נאלץ להפקיד את תוכניתו בידי מוסד זה. מאחר שפעולת חקירה זו נמ-שכת כארבעה חודשים, חזר בינתיים ליש-ראל, כדי לגמור את הסידורים האחרונים להקמת בית-המלון.

★ ★ ★
צו מניעה ב-ר

ודש אחרי שהלפרין הגיע לארץ, ב-17 מרץ 1961, הופיע כאן גם שותפו טייגר, ביקש לצאת מהשתפות. הוא טען שמצבו קשה ושאינו ביכולתו לגייס את ה-כספים הדרושים. הלפרין לא ההנגד, קיווה כי יצליח לגייס את ההון הדרוש בכוחות עצמו, ביחוד אחרי שמספר משקיעים אמרי-

בע שנים אחרי שפרש מזירת ה-התאבקות החופשית, כשבכיסו מונח התואר של "אלוף עולם", חזר רפאל הל-פרין לזירה. בסעם נוספת נקראו יהודי ארצות-הברית וקודה לבוא ולחנות בגבו-רותיו ובעלילותיו של "הרבי המתאבק". תמונות גופו השרירי, המכוסה רק סליפ-צפר, כשהוא מסתער בהבעה רצהנית וב-תנועות אקרובטיות על ירכיו האלימים, שילהבו שוב את הקהל היהודי. פניו חזרו הופיעו בתוכניות הסלביזיה.

לפני עשר שנים, כאשר החל רפאל הל-פרין להופיע לראשונה בזירת ההתאבקות המקצועית החופשית, הוא היה צעיר בן 25, בלתי מוכר וחסר רכוש כמעט. הופער תינו בורה וזכיותו בתואר אלוף העולם באותו סוג של תחרויות שלעולם אין לדעת אם הן מבויתות או לא, קידמו את ה-קריירה שלו בקפיצה נחשנית.

אולם לשם מה צריך היה רפאל הלפרין בן ה-35, המושב והרציני, בעל הרכוש, שנשא זה עתה אשה חדשה, אחרי שהת-גרש מאשתו הקודמת, לחזור אל זירת הספורט הברוטאלי?

התשובה לשאלה זו טמונה בהתאבקות מסוג אחר, אף היא בשיתת הפנס כפי יכולת, שהתנהלה השבוע בבית-המשפט בתל-אביב. ירכבו של הלפרין בזירה זו היה תייר אמריקאי בשם נתן טייגר, שאינו מוכר ביותר בישראל, אולם ידוע בניו-יורק כמיליונר עתיר נכסים, שהתעשר בתקופת מלחמת קוריאה.

תחילה הצליח הלפרין לשכנע את בית-המשפט להוציא צו עיכוב-יצאה מהארץ נגד טייגר זה, בטענה שהוא חייב לו 4000 ל-י. רות. טייגר הפקיד ערבות בנקאית בסכום של 5000 לירות וצו העיכוב בוטל. כעבור יום הגיש הלפרין תביעה נוספת, בה טען כי טייגר חייב לו סכום של 560 דולר, שהוא סכיום חשבון הארחות שאכל התייר במסעדת ניו-יורק השייכת להלפרין. גם ה-פעם הפקיד המיליונר ערבות כספית, כערור בה שיפוט לביורר התביעה.

לפני שהלפרין הצליח להוציא צו עיכוב בשלישית, עזב טייגר את הארץ.

★ ★ ★

שני מיליון על הנייר

יה קשר הדוק בין שתי התמודדות ה-יות אלה — ההתמודדות הגופנית ב-זירות ארצות-הברית וההתמודדות המשפטית בתל-אביב. המכנה המשותף שלהן היתה תוכנית להקמת מלון-פאר על חוף לידו שבטבריה.

הלפרין, בעל יוזמה ודימיון, שאינם גופ-לים מכשרונו הטבעי לפירסומת עצמית, הגה רעיון להקמת מלון-פאר על שפת ה-כינרת, הצליח לעניין בתוכנית את המיל-יונר נתן טייגר, והשניים הפכו לשותפים. לפני כשנה נראה היה כי הכל מוכן להקמת המלון. טייגר התחייב בחוזה ה-שותפות שלו לגייס מיליון דולר אצל יהודי ארצות-הברית למטרה זו ואילו ממשלת יש-ראל חתמה עם הלפרין חוזה, לפיו היא מבטיחה הלוואה של מיליון דולר נוספים, אחרי גיוס המיליון הראשון. שורטוטו תוכ-נית, הוצא רשיונות, והלפרין זכה אפילו לרשיון מיוחד לשם בניית חלק מהמלון על-פני ים כינרת עצמי.

חוף-ליריו נירכש בכסף טוב, ובסוף 1960 יצא הלפרין לארצות-הברית, כשבניו מחקר כלכלי מקיף ומרתק על הרנטביליות של המלון-העתיד-להיבנות, בעזרתו קיווה למכור מניות ליהודי אמריקה.

מניות צבועניות, מודפסות על נייר משו-בה, הבטיחו לרוכשיהן שותפות בבית-מלון חדש, בן שבע קומות ו-120 חדרים, שיכיל בריכת-שיחה, מגרשי גולף וטניס, אולמות ריקודים, סירות ממונעות ומגלשי-מים, נו-סע לניה הטבעי הנילא של טבריה, שלא

ברטי

אשתו החדשה של רפאל הלפרין, שטסה אליו לניו-יורק כדי להינשא לו שם, זכתה בפירסומת.